

Du må hjelpe meg, det har tatt over! Det var i fjor. Jeg stod med brann til oppover ørene, med nysvidde bryn og vipper, sot på nesa, blussende kinn og uante krefter i armene mens jeg deljet løs på hissige flammer med ei rusten bølgeblikkplate. Jeg hadde satt fyr på hagen min og flammene hadde nå kurs mot bygningene.

– Brenn meg, brenn meg. Det lange gule gresset hadde tryglet. Jeg som overhode ikke hadde planer om å svi denne ettermiddagen, der jeg ruslet rundt med kaffikoppen og nøt vårens første stråler, var blitt lurt. Det ble for fristende. Suget og lysten steg ettersom jeg forestilte meg den gode lukta, røyken og lyden av flammene kjælende med gresset.

Det tok ikke lang tid før hånda mi hadde dratt fyrstikka. Og jeg plutselig befant jeg meg midt i et selvforkyldt inferno der jeg måtte løpe til korset og ringe min bror. Men han kunne ikke hjelpe meg, han hadde sin egen brann inne i skogen. - Det har tatt over for meg og, i et av plantefeltene, snakkes seinere!

Jeg måtte bare fortsette å slå med det håpløse redskapet, som jeg vanligvis knapt klarer å løfte. Nå, derimot med angsten bankende i brystet, slo jeg rundt meg med dette beistet som om det var en liten kvist, og fikk samtidig testet rikets tilstand. Dunk, dunk, dunk. Pulsen var i ferd med å sette ny rekord. Det er ingenting som får bedre fart på blodsirkulasjonen enn en ekte gressbrann ute av kontroll.

Vår. Pang, liksom. Fra måneder i hi, med vedfyring som hovedaktivitet, føles naturens mirakel som et dramatisk møte. Plutselig så skinner sola på ordentlig, alt smelter og brunt gras stikker fram. Min bror og jeg som er pyromaner nedarvede i rett linje fra 1500-tallet, går inn i ei travel tid.

Familietradisjonene skal holdes i hevd. Noe av det første vi fikk av bestemor var egen fyrstikkeske. Hun var veldig opptatt av kulturarv. Jeg husker ennå høytiden da pappa tok oss med inn i bakkene og lot oss tenne på tuene der. Lukta av brent gress som blandet seg med frisk vårluft tok plass i hjertet som et kjært barndomsminne.

Bestemor satt i vinduet og fulgte med. For henne var det helt avgjørende å få brent det



Spaltisten her fotografert i seriøs utøving av faget, lyngheibrenning på Lista. 2 km med lyng ble avsvidd. Forøvrig en jobb som vakte en viss misunnelse hos hennes bror.

SVIDD VÅR

gule gresset. Hvorfor? - Det blir så mye fortere grønt da, må vite. På sine gamle dager pleide hun å ringe rundt til barn og barnebarn for å få noen til å komme og brenne plenen hennes. Det hadde selvsagt liten nytteverdi, men hun fikk ikke ro før den var svart.

Til tross for å være solid arvelig belastet må jeg innrømme at jeg for hvert år blir mer interessert i hagen og mindre i sviing. Jeg overlater det stort sett til min bror. Men denne ganga hadde jeg altså gitt etter for presset.

Da vi seinere svette og svarte som to gruvearbeidere oppsummerte over ei kald øl på trappa i kveldssola var vi som vanlig godt fornøyd. - Litt svinn må vi regne med skålte vi, mens vi lo av hverandre som begge plutselig manglet en del essensielle ansiktsår.

– Hva er planen i år? Jeg står med telefonen på øret, mens våren kiler i nesa. Planen? – Å svi hele sletta, svarer han. Jeg hører hvordan endorfinene blafrer. Det er like morsomt hvert år.

Sletta, betyr kulturbeitet med ei stor myr, ca 120 mål. Min bror som etter hvert ter seg som førsteamanuensis i sviing, påstår at han vet hva

han gjør der han utøver sitt fag.

Prosjektet starter vanligvis i mars med at han tålmodig brenner mellom snøflekken. – Sikring, sier han. Seinere, når vinden blåser nordøst, legger han turen langs kanten av jordene. – Branngater, bedyrer han med seriøs tyngde i stemmen. Jeg smiler for meg selv og vet nøyaktig hva som snart vil skje. Arv og miljø vil finne hverandre i en høyere enhet og pyromannen slå ut i full blomst.

Det skjer alltid i kveldinga. Jeg ser en gul kjeledress som sniker seg innover jordene. Ser røyk. Rundt myra, i bakken, langs diket. Han er rask. Har fyr på ei lang grasstuste som han drar etter seg. Litt vind nå, så blir det sus, tenker jeg. En halv time seinere er jordet forvandlet til et rødoransje gedigent bølgende bål som danser bortover sletta.

En rekke på 4-5 biler har stoppet opp og lurer på hva som skjer. Snart har vi brannvesenet på telefonen. – Full kontroll, sier min bror og gliser.

Nå er det vår.